

seisma, aga kui tema praegu jälle tahtis edasi minna, langes raske hambri-hoop tema päha ja wana mees, ilma et weel heält oleks teinud pikkali maha. Weel teine hoop — siis oli elu läinud. — Seda oli Jaagup teinud. Tema wõtis nüüd rutuste surnukeha selja peale ja kandis metsa. Ühe umbseks laswanud krawi sisse, põesaste wahel pani tema teda maha, latis samlatega ja kuiwa pun- lehedega kinni ja tahtis lermeste nüüd teele minna.

Selsamal silmapilgul aga tuli üks wana postipois hoostega ratja küla poolt ja laulis täie healega: „Nüüd hingwad inimesed, mets, weitsed linnutejed“ j. n. e.

Naagu Sumala kohtumõistmise heal, langes se tema südame peale. Tema tundis selle laulu väga hästi. Sõnu oli tema koolis päha õpinud ja se armas hale wiis leikas tema südamest läbi. Tema haldas hirmu pärast higistama, süda tussus ja kõik ihu liikmed werisefid ja wabisesid. „Mõrtsukas! Waras!“ kõlus tema kõrwa, aga ei olnud muud, kui öö-kulli karjumine! — Kui põrgu tulest põletud haldas tema nüüd möeda maanteed edasi jooksema. Sest aegast oli tema kadund.

Wana raha-korjaja oli pois-mees ja elas üksi ühe wana naesterahwaga, kes tema sugulaene. Et tema sel samal öhtul mitte kōen ei tulnud, ei pannud wana naesterahwas mitte imeks, sest se oli sagedaste enne nenda olnud. Kui tema aga teisel öhtul ka mitte kōen ei tulnud, siis andis kolman-

damal homikul kohtule teada. Nüüd saadeti külaste küsima, kust wastus tuli, tema olle sel samal öhtul kōen läinud ja olle ka inimesed seda näinud, et tema lageda pealt metsa astunud.

Selle järel sai mets igalt poolt läbiotsitud, aga surnu-keha kusagilt mitte leitud. Sest august sai palju räägitud, sest niisugune kurja-tegu ep olnud seal ilmas weel sündinud. Ei ostanud ka keegi mitte Jaagubi peale arvata. Üksnes raewanema peast oli lord läbi wälkanud, naagu wõiks se Jaagubi töö olla, aga ta arwas selle wastu, Jaagup oli jo esimesel pääwal ni kaugele jõndnud, et soldatid teda enam kätte ei saanud. Kirjate läbi sai Jaagubit küll weel otsitud, aga kusagilt ei saanud temast kuulda. Kadunt tema oli, kadunt tema jäi.

Kewade kui lumi oli ära sulanud käis wana metsa-waht' oma koeraga metsa läbi ja juhtus ka selle kohta, kus Jaagup sügisel aset oli olnud. Koer haldas nuusutama ja jaladega kaapima, ja waat üks nahl tass tuli ilusti. Kui kui metsawaht' seda nägi, tundis tema kohe ära, et se wana rahakor- jaja oma oli. Koer kaapis ja kaapis ita weel. Metsawaht' astus ligemaale ja waat' inimese jalg oli näha. Ta tundis ära, et tapetud oli leitud.

Kui rutuste kui tema ial jõndis läks tema linna ja andis asja kohtule teada. Kohus ja hulk rah- was läksid metsa lugu waatama. Surnu keha sai ülesleitud. Kõel oli weel tema tassus, aga kõik